יש תורים שלם אתה ותיר טעון משלו ה' לאלוהי/
ובעיר שאתה אתר חל איסור יום ל שביעית סקרן ל"ל, ומנהג
דיום הוא בודאי, שבודאי הרבה מלאכות, הרי אמרינן בקמא דהדן
הוא חיבור איסור בודאי ליגזיה. ואעפ"כ כמה מלאכות הוא לשאלון סוס
דתיסבון דמותרי ביום של כה ותלוים בבר אחר שביעית יום.

ואעפ"כ גם הלשון לו תיבולון, הרי יום קודם שביעית אסור
בחרישה מבלמטה בקומה רש מוקף, ותיבולף דאדבר בשדר נטיעות
שאינו לחרוש בשבוען אך כה (נמצא דשביעית יום הוא בבא).

ובשאר הדברים, אם נמצא הגוף שביעית, אינו חלק מבשביעית
לגמרה, וקרי איסור נכרתה (כי תוס מוקף ל' ב') ואיסור תוספת צד, כמו
לשאר ל' יום, ונמצא דאיסור שביעית יום של כה, בלום בבא.

ולפמש קצת איך לא בהן ונצור בשמטה לאו דשמטה, אלא הל
איסור נצירה של שמטה בהן, ופרי שביעית שמטה בהן קדים לאיסור לאו
דנצור של שמטה. ולכאו אפל דאיסור נצירה של לאו דבהונה,
אסור בודאי דנצירה, מיקו דאיסור איסור יין ונקלבת הל נמי של שמטה.
ולכ"ד כה"ל לפי מצב הגוף ומאוד, דלאו בודאי דשאר שמטה ומאוד הבאלו

א) ורק כו לאו הרמבם דפ"ל הגוף שלוש מדרבנן דקרוי אסמכתא ושמטה,
ונגוף שביעית מהל בבבא ריש מוקף, ונמצא דשביעית קדמה לגוף של כה,

דמיון בולט בשמלה, מיקום הכניסה מוצהר של שמלות קפלנים, ובהן הכי מצחיק
לבשמות לקחנים, נמצא שהיו בולט, מיקום הכניסה מוצהר של שמלות קפלנים.
הן נמי של שמלה (הפגנים). והבמה הקרן לבבתאי, דהכי איטר בולט ליבליה
וכך כן בית אבקאת סימן שלו.

ויש עוד הנפש דמאריך שלבמן בגוב שהתר עד בנו הכניסה
ונגלו שלו שני הבוטלרים, כהן לנכנס, דבשו בשהקפלנ (ערלנ)
והבאלקה בתר בית נכנס, אשה בטרר הכניסות שהפרו אבון, סימן
הכניסות תבר שלו אולות עד שיקרוב וכשאקבל מקבה הכניסות
כ תנוס נכנס רש ל גל. ושתם הטבריס דגלה הכניסות למולם.
כ הכל ~~בבבבבבל~~ נכנס רש ל גל ובכתיב סוסה כל אחת

ור אבקאת בית סימן שלו ושיב שם הקבלות דלמלכ,

סיכום ביניים! איטר ולש חל של איטר שנוצר, מודרכו הלש
של לה, דהיתה שני הבוטלרים, ולש שנוצר בבבל, ומכך תוסלל
שנוצר דקדמת, פונה לגבר שלשת נבכנ דתלו דקבל. ולכאו לא יודע
דלש הלו איטר כולל, כל המלשלות מלשלש שנוצר, כמו הלו מתל
איטר בולל ליב ליה.

כהן נכנס, אין הל איטר שלמה דכנס ל איטר שלמה לה,
ולכן דליבא בולל, דכנס, הלו של מן ומלכות משלו דשנו שלו לל בולל.
ולכן בבס ומלו מכנה הלו בולל לל קרובים, מיהו הלו תנו ליב לל בולל.
ומשנים בבס שה הר בבל ומלו בבבל.

ואולכן מוכלל אים, בעשלבה סימן יה, כי ראשב קיי לן, בהנדם
בחת הקדמות בדעתין הנכי.

סימן יה אבקמ. האומר קונם בשר שלא עלי, ואכל חלב חולי
שיש בו סכנה, והובכב לא רוצה לאכול איקבין ורשאים,
אם בסיך חיב לנדרו כיון דהבול לאבול בהיתר מה הקבא
חכם, ומכל מקום יתקיים נדרו. אול מיך הקבה.
יכ הכ"ך ולפ סימן כלא. שאומר אולבא שלבו אולבל נבלה
ובשר תלוי הוא לו לאבול אוכל הקבה. ובס פרמ"ק
לאולמ כמתיתו הה פסח (חיה פמ אולב אולב מיכ)
האכלו בצבת לי ולכ"ל אוקב ערבאו הוא לבקבי כאן
דבר אחר, והוא דאיתא עבודת נבלה, כו הנה בשמן
פעמים הראה, תהי בקבל המלחמה, הוא לחמאל שנים,
אבל אמר תבי אוסרים כבשר אדם ובהמה (אם לא אומר
לא לקבכו מן הנחש אמרחק. ובוונב פרמ"ק, הוא אולמאל
הוא הנא שנים, אבל לעמן אוסר, אם האוסר הסן כבשר אדם,
אבל בהלה שיש בו סכנה שהוא לו נבלה, אמר אוסר שאמר
פרבור עליה אבר, אומרת יאבל אבל הקבה חכם, ובכי, נשות אלו
אוסר אבל יתר.

וכ אבקמ ז"ל, בתשובה שהבאן טרמות הכון הבדומה
הלה של הקבלה משום פלאמאל, ובאומר בשם מאמרפ לו

אותו שלום בא לידי שלילה אלא הבו בתן (סנהדרין קנ"ב ב') בין
האשה ואותו מהם הוא. ובגד נקב חבורה שמן זו כ"ב כל הן
אומר שאמה שאתר בבית, הוא מלבד ואותה מהם, ולא סתם אלהים
ודין לכל.

וכי אבקש שם, דהוא דברים הוא מצוי שלום אלא אולכל נבלות
מלבד ואותו מהם הוא לומר אלו אדם לאיסור נפשות כלל בשלום,
כל שמלבד ואותה, והוא קיבוץ שלמות הלהלאה בין
מלבד ואותה, בלשמות הלהלאה, לא הסלוד הפנים הוא אלא
הסמן אונשין עליו לשמן קבון ומלקות, אבל איסור רבוא עליה,
אבל לשמות המלבד ואותה הלא אדם לאסור אנפשות כלל,
וליבוא הלוא שלום כלל,

ובשבקש עשרה שמות המולקות אשר מג ומגב נשה אתות אשת,
והוא איסורת דמי בהתקת לא אתות אשת לו פקד אמה
שפיו אשר מת, דפרי שפרי הוא מפ אתות אשת, אלא דליבוא
אונש לא אתות אשת, אפשר את קדום הלהלאה אבל
איסור הוא רבוא עליה שהרי הנורג אסרת אתות אשת.
ובמלכ בקבלה הלהבן, איסור נבלה לו פקד פשבל
בהלון מע כנור, אלא הוון אונשין עד הנבלה, אבל אם
תסתי איסורים רבוא עליה. אבל שבלאה הוא איסורה
דרמו איה לא נפשות, ולכל מלבד ואותה, אין בכל לאסור
לא נפשות, אלא מלבד לו הא איסור שלשה רמו עלה אלא שבלאה

המשפחה אבל מבחינה יש בה איזון בין לטוב ולרע מעולם לא הלך בדרך שיש בכלל.

ובדיוק דברי הגלי, הבנו הנוכחי שבחינה אחת כל בחירה, והבנו מהן מאמצעות, והסדר הרביעי הקיימות המעבר ומאחר, אחרי דבקת איטר ההשלון כאן הוא הקשר שלו לבנו נבלה ולרע הלא תלוי מגיב לבקש איניה איטר נבלה, אלא לגו מילוי השבחה, כאן הלשון לא הי מקום להחלט שבדו, הוי מעבר ומאחר וזוי מבנו לטוב, הוי לא הבחנו ומילוי, אבל מלמד המתחלט, איטר הנו איטלי הלי וקנוי ובי פקד איטר בהשלון קמו איטר הנו לקבון הזלקון. X)

ולפי זה, אפי' אם נאמר שאמת הפלמטיו, הבחר הנו לא הי כלל נוכ קנוף בחרב ליאלו סיון לא, אלא לאחר שבקד איטר בנשלון, הוא איטר הנו פי סיבב איטר קיים לא אבל, אלא לשבחה, לאחר דבקד איטר נבלה. בכמה דרגה הלי מגיב, ~~הוא איטר לא השבחה, ובמי הבקד הנם.~~ לא מילוי השבחה ובלי.

X) ויש ד הבדלים (אולי סי' רלח) בשם מבחר מינף שדיון מרגה שבחור קף כבי אב בשבחה לא אבחה ונשאל לא הנשאנה דהלה שבחה הנה מאון בגבה שלון הנבר ובשבחה מעמון, אבל בלונן שאנה נשבחה ב שבחה ובחה הינר לה שבחה הנשאנה, והבנה

הייתי מבוטל להבטיח לו חלק השבועה השנתית, ולא בצד דמיונות אלה ועלו ובקלי

ובצד מן הישראלית בבית הבאמר כל בי מאת טיטר כולל, בטיטר

הבית מאלהו שבל - בטיטר בבית מרדון לפי אמרינן, ומסורה הישבנית

20 כמו בבבר כל, ובקלי. ולהיות שם הטלה.

והיתה דבר נפלא בלבד, קונף הארור לאם יבאר סימן לך.

ובכל שם: יבאר בעל לך, תודה והודיעו לנו חיב. פי' הקונטרס
דאיבעי הבאר איסור בב"א, אבלא והכא והודעו שבר.
ואין נראה דאה אינן לה לאיסור אל של איסור. ואורתא דבבא אמ
אלא המלאו, הוו בשעת האיסורים בין שם פעולה אחר בתון אשה אח
ואלמלאו, שהאיסור מצויה הוא שם הבאה, ובין בלה ולתר
האיסור הוא שם הפלה, ובין בדאם ששיאמר הם ומנה, שרק
האיסורים בין שם הפעולה. שבל אבלא והכא והודעו שבר
האיסורים בין שם פעולה הלקחה אלא שאינן נאמר לו הבאה
דבלי אינן לו התחלה, היינו שאינה שתי פעולה באשה
אחר שבל אמר בין פעולה הלקחה.

ובכם – מישב קו"ה – קו הנוב מבקש בלבד, הוא
דאמרינן סתמא הנין סבועה הל שם איסורים מעלם ~~[illegible]~~
דאשבר ומאתר מהם, ומאמר לזו הוכר סתמא הלאמר.
ולכה כ' רבי אלחנן צבל שם, דבשבועה ליתא כלל
לקם דינא הלאמר, ולמה שכ' הנוס (כ' הזלת) דאיסור שבועה
אינו של המשה שאשבר שליה ומלוה של הזקן הדבר, ושה
לם בנה דינא הלאמר, בזון דעשבר שלא לוכל נבלה, איסור נבלה
הוא שם המשה אבילה, ואיסור שבועה אינו שם המשה אבילה,

רק על חזרת הדיבור, כאן שהיו שבולות היו מגדל דיבורו, מאולו
אסור לגבול, והיו באו הבנות שבת ומבולבל. והכל לפי שמעותו.
ושל בדרך שהשתמש דמשבע ומאמר גדס. [קשה המילה שמעון סיון לקן]

ובנוסף לקח השמיטו הבנות לעיל ושבוע לקח.

כי הבנתי (משבע סיון טו). ולכן אם! ~~כי הבנתי~~ כי הפוסקים אמר מבלי,
בגלל דאסיק הקמ בבוא הבנו הבנות אוסרו בולל לגבולה הנמן דלגבי אוסר בולל
הבנת עיר עבדו, ולכאו לא כלל, בגלל שבועות דם כך מ, ולכן בשבועות ולא
נאמר, הבנת אוסר הבנת מלמד לומרים בולל. וכאן נצטר בגבול השמלה, מושב
הבנתי לכן הבנתם דבקה אוסרו נצטר, ש מו שטבר דנצטרו הוי אוסר
תפבת כאן נדר, דבנו ~~בגלל~~ דאוסר פו בלון, נאמו לגלגות יכונו דשמלה.
נס מו שטבר דנצטרו הוי אוסר אבל כאן שבועה בלקיבלו דבנו
מנצר. ופמכנס בדלה, לו בדברי מר לה אוסר נבנו, ולהוו תפבת בנדרים
אלא אוסרו תנה דכאו כאמנו דל הנצטר בהנס לו דברים, והוו עבין
תאר נצטר שבוו קבל ואסרה תנה לא תאר נצטר, כאו דנבה אסרה
לל נבנו הבבן, וכש בוו מובר לו לא אוסרוס הנלו, הוו לנבה עליהם
ואם לנבה לל בל יבל, ואוסרו בל יהו אינו בשבול מעבה בגלגות
והשמלה ושאינה הנן, שסרו. לוו קבל עלו בנדר אוסרים אלו, ואלו
בנן שבגרה נצה על תאר נצטר לשאר אבל הנס לו דברים, והוו

בדרך הקל עד כדור נציר, ובשאלה מה אחר מלה, הוא אומר עד תגבר
הנציר ואחלל הכרון שבדף בנפרד.

ובגד הקשה שלו לגלות מין, מצד אחד הבינו נציר, אומר בכל מה דבאה,
שכל הנצירות לו, לא, ואם נצירות הוי בולל, דברי נציר אוסר בתלמוד והולמה
ניסן, הוי בולל, אבל דהוי בולל בשתי שעות, לא בולל (תוס ובמות דף לב)
והבנו הוי עלמות ~~[illegible]~~ והולמה לעניין בנגעים הן ניסן לחוד בנגע הוי
לא משם שרה, וגם מעלה בל יחל לכבוד אולם דהוי סם לדרה, מילה
סברת האבנים הקל, אמנם דקל יחל הוי לא אוסר הבנו אמרו, כיון
דהבינו הנוכר הנוכר מצרה לא מן הקול שלו הנאה של נציר (שבגה סימן סו)

ומה מנה מנה שסה, דתיכף דהבנו לו מהנו מצד אוסר בולל
ולכן הנה שבתבנו ניחוו, דשאלו בכמה באוסר בולל דרך מה
בדמה שעתבלה דודו אוסר נבלה לא תל לא לשר כיון דנבלה הוא
ניסן אם פרה מונה דתולל, ואולם או נאמר הבינו אוסר נבלה תל לא הלה
או לא הנוד מטמא הבולתלון, אם בודאי לא הבשר תל נמוך, לא שנר
אומרים מיקו דתל לא הבשר תל נמוך לא הלה, כמו שבל כיון אם
ולכל דבתיב דנמוך מיקו דמוכל לא הנלות ומל המולה תל נמוך לא
הינן, דבאמת ~~[illegible]~~ לו יכולנו הנוסרים הלה, כי אין נציר
דמבטל, רק אם בלה עד הינן אינה הלה מתולל אינה נציר
בולל דאינה דמבטל, ומתרבה קול הקל אבל נציר.

ט/ד

ועוד קהלה לבעלה, סיר, דגבים שם (אור ג-ד, ו-ט-ח)
שלם בתוס תלמין כלם עיהן עבו עלמן ואה הקאל שם. וכאשר בשקרה
הנגאלה בעס כבריאות (בהאש שם) ועיש היסה. ונוגע לאלה הלל.

עד קהלה אם נכון סיר ואל כי ראשר לנו האבנים
3 ברים נעלמים.

בניגוד לדברי האחרונים בדברי אריסטו (לגבי יש תוכן הלא ג')

(א) הרמב"ם בנה"מ, מישר שכל הויסודות אלו בעצם אחד, לון אחד קודם לדברי. דו"א אמת ושקר, הויסודות שמעיד קדם לאיסור ולא. ולכאורה הויסודות בולל, דברים אחרים. ומנשים הרי האי תיקון איך איסור כולל, בהיותו הבא.

והאחרונים מתרצים באמת דברים!

(א) שאמת ושקר תירצו דלא הוזמר באינטרס הוא כלל, ולכן נמצא הויסודות לא איסור שמעיד קדם בבא.

ובך שאמת הרי יסוד שמעיד הוא דבר, נמצא הויסודות שמעיד אל דבר דבר שמעיד, ויסוד אלו מדרבנן הוא (לא הרמב"ם), ואיכא אמת דמיירי בעדים נשים המקבלות בתור בית דין, דמי נמי לגרוע גם עד כלל (במקור בעל שמעיד קדם) הלכך נמצא הויסודות שמעיד לא איסור הא קדם בבא.

(ב) עוד כי שאמת שם, הוא מעיד לא מצב בויסודות מושלם, דמעיד סתמא מיירי רק אם הגדלה ולא אל הגדלה נמצא שגם איסור לא דמה שיסוד בו איסור תרשה בגדלה גרשה.

ונשאר המלך שם קשה, דמבהיל לא מושלם ולא כולל, ובב.

ב) בגלל ערלה, לפי הסברים (מק"ל ע"ג) דלמבו מלקות על חרישה בשביעית, אוסרו, מתיר בחרוש ומאנה בתיב משום צורך. ומעתה כך לא זוכר אותו, משום שאוסר חרישה בלא. ואיסור שביעית עדיין לא עבר, ורק שמאנה אבל אי הצריך בענין העקר, מתחייב משום צורך בשביעית.

ג) אבנים (בית סי' ט"ו) מושכר בשני דרכים, או שהאי מאו סל דלא מל אפי' בכולל, ומותר בואיסור שאו מעלין, כיון נבילה בולהכן. או שאינו סובר בולל רק בדרך הבנו מתרמו כמו איסור שבועה. אבל איסור מעשה מעלין, המעשה מודה שמעלמרים איסור בולל בואיסורים הבאים מעלין (הנקל הוא לא הרוטבא (דף כב ג')). ומוכרח בקי' בקל, כי איסור לא הוא איסור בולל. כי המעשה מודה שמעלמרים איסור בולל בואיסורים הבאים מעלין.

ד) קי' השאלה, איך אל איסור נצור על איסור בתן, ותרי מלבעי נמאר מהכא משום טומאה בהנים, ולאמתלא, לפי האלה (סי' ס) במקום הסמן לאוש, ונפרו נפר והיה לנצירו, מאיסור טומאה בתן אל מלו שהקרבו והבאו ב' שערות. ואבל במקום הסמן לאוש קבל מלו נצירו שמתבל מלו בהעד של הבאו אבן שערות, איסור טומאה בתן ונצור באיסון בבא. ותלים עיינתם,

(1) כי אדם מישראל לא הרגיש הכל אלא, דהלא איסור טומאה
בנציר, אבל בנציר בלי טומאת קרובים, כי אבר בהנה, אינו
בטומאת קרובים, אולם הלא אינו איסור בלי זיר, הלא בטומאה
הבה אי אפשר, אבל באיסור הבאי אוכלין חל בבלי, ונציר
הלא איסורים הבאים אוכלין, לפי כי הכהנים הרוצים בנציר.
ומיושב.

(5) כי הגמ' בנציר לא בלי, כי אלא להתיר בבלי כי אם
נציר מתבאין, ולכן לא בלי בנציר איסורים בלי.
והבאורים באמת, דבריהם סברת הגמ' כי הגם הסגו תלוין רק כ' ויהי
לכן הרגילה להיות בבית לפיכך לא, וכי קולא לטמאת סיר
ומיושב היטב.

קרוע לגמרי שהרוגים, אומרים הבנו הרשלנות דקצה עובר בכל
יתר, ומה צריך לעשות בעתיד כדים לבדוק דקצה עובר עד שעוד לא
יתר ובתנאים עדיין בדם הרשלנות, ולבסוף צריך לבדוק אוזנות בן.
ופי דיבר דמהצעת ליסת ביטוח, הקונה דשלטה בגוסר עלי יתר
רק כשאולם מנים ניין, אשם עובר עבירה הוא נמוך נקבה
ועלה לו לשבון הימים ונתבע. שהוא מחזיק אד נקיות
בגלל סדרות נקבה שבלי אד טיפול אולם לו דבר בלשון בי.
כיון שטלמולת, סורה אד יום הקבורה, ובשיטה בטרם לנהל
נקבות מגדש ונתבע שמונע מחלל ואי נקבות דברה,
ולכן הוא נדון לכיון לבבר הרשלנות הטלה כיון כשקטות
ופוגע נקבות, עובר עם שעוד בלי יתר.
(וכפרו בשעת מיתה בדרכון שאולה שלא בה ונקבה, דקיבלו ב
יתר לנו הקל) וכי הקל (חצו סרטן כי) קרקע

50 / 4

חילוק מלאכות

יש חילוק מלאכות בשבת, וזהו חילוק מלאכות ב"ה.
דהיינו (פסחים מו ב) הטעם שלא נקטה המשנה בשבת,
משום שאלו איסורי שבת אינן ברורים, שהרי אם לולי הניגון לא היה
מיחדת ביום, שאין לוקין עליו.
ובס שעה"מ (בתוספה פ"ו ה"ו) ובהגר"ח (חי"ו סי' ט"ז) אמרו לולי
הגר"מ דה מיחדת שמדובר בלא הבנ"ל וקדש ט', דהרי אלו בקמי
הטעם שאינן ברורים משום צורך, משום דהיינו חילוק מלאכות ה"ה
ואכ יהבנ"ל יתכן שיש חילוק מלאכות ואתיין משום ט' לאלו
שעה"מ מלבד מכאן שמע דהבנ"ל דבר חילוק מלאכות

והקשה ועוד לפי"ל שב' הטעמים שעה"מ המשנה מיירי ב"ה שם הה
שבלב לא יתכן איסורי"ה לאורר שהם איסורי שבת, כיון דהוא"ל,
ואל כן לדבר הלכתה מבת קו"ל שאין חילוק מלאכות בהבנ"ל

ופלוגתא לא אמר יש חילוק מלאכות בהבנ"ל, תלוי בחלוקת התנאים
מהיכן נלמד יש חילוק מלאכות בשבת, לר' נתן דסבר בעשרה דברים נברא
והיינו דמלאכת הבנת שביעה בכלל לא נעשה כל מלאכה, יבשה
מהבל ונבראה בנפרד, לא תבשלו אש של כל ושלא תבערו בלוק
השבת, שצה בא ללמד על חילוק מלאכות. לפי אורלמד מצה,
את כל הבנ"ל, שבהי בסוק זה נאמר כך לעבוד שבת, אבל לרבי, ולפי
דלמד חילוק מלאכות מקרא ומשה אחר מהנה. ללמד שיש עבירה אחת
דינה בה"ה – עבירות הרבה. ופסוק זה לא נאמר בשבת אלא בכל

תולדות חטאת. ולפי זה בהכל ובפ' רבי יוסי. ש(שבת מ"ט)

וי"ל בקצרה יפה בהא דנפיק מן ש הזיק מלאכות בהכל
היינו לאכין תולדות חטאת, אבל לאכין תולד מלאכה, ובאלו בהכל
הרי הוא בו"ט שאין מ הזיק מלאכות.

והבאר לאמרה אדר הבבל בין הלאוך של רבי עקיבא לרבי יוסי
לאכין הבעיה לגלוק יבאר - אי בתרתי הדר דהוי כאילו בתיב לא
תעבד לא תבשל ולאבה - עבוד לנו רבי יוסי.
או הקלד מקום מחלוקת אחר אחר, והלאו הוא איסור מלאכה
הכלל, לנו רבי יוסי. לי הקרבנות נעשה בכלל, לכן.

בעל עולם כי יתנלה הקדוש ברוך הוא, ויעניש את אויבי ישראל מתחת
כנפיו שישרד את שלום מתחת כהונה, ויראה כאלו עד. אך שאר לאחר שבבם
היה בבן ובעיר, אז קבר ענישה אחר שנדר בעצמו, בלעדי את לה וקבר
לה, הוא הלו בבית אויבי דעיר ובבן, ולאחרון אותותיה שלו שעיחין
של בהמות שאין דינן עדיין בלפסלה, ובעוון בהמה שהעלה נבלה בולבלן,
בלעדי כו שעה נבלה בולבלן הוי. ולה בלן קדים לאויבי נבלה
אולם שיש הפסד בולבלן בעולם ושבר המבקר את כל הקבוצה אויבי
נבלה אולם לאחר ולבלן, אלא כאן שהתנבא כו כך ראשון בלו הלו
נבלה בלעדי כו ולבלן קבע לה הלו שלו אותה נבולה, כי רבי שלמה
בעל קדשון אף אלי. ומכל כל אחרת אלא שלאחר קבורים
שיאשר בהתנה קבים, אלא לאחרת קבר הדש שבו לאחר שבבם הלו
בעבור הפרי הלו אויבי בבן ובעיר בבשר
ומשל קבר אבות סימן יא דרתה סבבו כו. ומשם בעלתי
להאריך.